

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **M M B Solar Partners v.o.s.**, se sídlem Na Vypichu 288/13, Praha 6, zastoupená Mgr. Oldřichem Barochem, advokátem se sídlem Londýnská 730/59, Praha 2, proti žalované: **Státní energetická inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2024, č. j. 55 A 47/2023 – 50,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2024, č. j. 55 A 47/2023 – 50, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2023, č. j. SEI-16789/2023/90.221, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 20 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Oldřicha Barocha, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 7. 2023, č. j. SEI-16789/2023/90.221, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, inspektorátu

pro Plzeňský a Karlovarský kraj, ze dne 11. 5. 2023, č. j. SEI-11182/2023/32.102, a toto rozhodnutí potvrdila.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím ze dne 11. 5. 2023 inspektorát žalované zamítl žádost žalobkyně o stanovení individuálních podmínek podpory pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (konkrétně energie ze slunečního záření) pod názvem *Solar Meclov*, podanou podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o POZE“), neboť žalobkyně má v okamžiku podání žádosti výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie v nájmu a její náklady nezahrnují investiční náklady ani investiční podporu.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 28. 3. 2024, č. j. 55 A 47/2023 – 50, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud nejprve poukázal na to, že z § 34a odst. 2 věta první zákona o POZE vyplývá, že k úspěšnosti žádosti o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod, je nezbytné doložit zaprvé, že žádost podává „výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory“ a současně zadruhé, že „hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výroby elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobu elektřiny nedosáhne 6,3 %“. Jsou-li obě tyto podmínky splněny, dojde následně mechanismem uvedeným v § 34a odst. 3 zákona o POZE k „dorovnání“ hodnoty vnitřního výnosového procenta (anglicky *internal rate of return*, dále také „IRR“) investice do výroby elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobu elektřiny na 6,3 %.

[5] Dále krajský soud uvedl, že § 34a uvedeného zákona má za cíl zajistit relativní výnos (rentabilitu) „investice do výroby elektřiny“, a proto ve shodě se správními orgány dovodil, že u nájemce výroby elektřiny, který neučinil „investici do výroby elektřiny“, nepřichází tato forma podpory v úvahu. Není to totiž on, kdo učinil investici do výroby elektřiny a jehož IRR měla být garantována hodnotou 6,3 %. Takový nájemce má vlastní IRR své investice, která je odvozena od jeho podnikání, v rámci kterého nedošlo k „investici do výroby elektřiny“. Tu učinil někdo jiný (zde pronajímatel). Výše uvedenému závěru dle krajského soudu odpovídá i znění vyhlášky č. 72/2022 Sb., o zajištění přiměřenosti poskytované provozní podpory zdrojů energie, neboť z vysvětlivek k řádku 21 vyplývá, že investičními náklady jsou náklady, které „přímo souvisejí s výstavbou a uvedením výroby elektřiny do provozu“. Krajský soud k tomu uzavřel, že nájemné za výrobu elektřiny, která je již vybudovaná a je v provozu, do nich zařadit nelze.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou spatřuje v tom, že krajský soud opomenul vypořádat několik jejích žalobních námitek. Jedná se o argumentaci, že (1) dle výkladu žalované má nárok na podporu pouze

pokračování

výrobce, který je vlastníkem, (2) žalovaný dospěl chybně k závěru, že IRR nelze v jejím případě spočítat, a (3) v § 34a zákona o POZE není obsaženo, že se musí jednat o investici výrobce. Stěžovatelka tvrdí, že k poslední uvedené žalobní námitce krajský soud pouze uvedl, že uvedené ustanovení má za cíl zajistit relativní výnos investice, a proto u stěžovatelky tato podpora není možná. Dle stěžovatelky není patrné, z čeho krajský soud tento závěr dovodil.

[8] Podle stěžovatelky je z důvodu přílišné stručnosti rovněž nepřezkoumatelný závěr krajského soudu k jí namítanému porušení zásad správního řízení ze strany žalované. K tomu uvádí, že krajský soud v jediné větě na tuto námitku reagoval tak, že správní orgány na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu dospěly ke správným závěrům, dle krajského soudu tedy nemohlo dojít ani ke stěžovatelkou namítanému porušení základních zásad správního řízení.

[9] Dále stěžovatelka tvrdí, že výklad správních orgánů a krajského soudu vede k tomu, že ze stanovení individuálních podmínek podpory podle § 34a odst. 2 a 3 zákona o POZE jsou vyloučeni výrobci elektřiny, kteří nejsou současně vlastníky výroby a kteří nemohou uplatnit investiční náklady. Takový výklad nevyplyvá z příslušné právní úpravy a je diskriminační (bezdůvodně zvýhodňuje skupinu výrobců, kteří jsou vlastníci výroby elektřiny). Výklad krajského soudu by dle ní znemožňoval jiné formy financování výroby. Ke stejnému závěru, jaký zastává stěžovatelka, ostatně dospěl také Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 2. 4. 2024, č. j. 59 A 65/2023 – 41, přičemž se jednalo po právní stránce o prakticky totožnou věc.

[10] Stěžovatelka také namítá, že § 34a odst. 2 zákona o POZE vztahuje stanovení individuálních podmínek podpory k výrobě, nikoli ke konkrétnímu výrobcu elektřiny či k vlastníku výroby, který investice vynaložil. Za těchto okolností podle ní lze IRR stanovit i v situaci, kdy výrobce elektřiny sám investiční náklady do výroby nevynaložil, ale nesla je osoba jiná. Stěžovatelka poznamenává, že IRR je ukazatelem, který slouží k odhadu rentability zamýšlené investice a každá investice má vlastní IRR. Překážkou stanovení IRR nemůže být fakt, že je tato výroba provozována jiným subjektem, než který vynaložil investiční náklady na její výstavbu.

[11] Dále stěžovatelka uvádí, že je nutné přihlížet také ke skutkovým okolnostem případu, případně její vlastnické struktuře. Stěžovatelka poukazuje na to, že je veřejnou obchodní společností, jejímiž společníky jsou Solar Břeží s.r.o., Solar Mračnice s.r.o. a Solar Melcov s.r.o. Uvedení společníci jsou současně vlastníci výroben, v posuzovaném případě je vlastníkem výroby společnost Solar Melcov s.r.o. Tím, že se jedná o veřejnou obchodní společnost, je propojení vlastníka a nájemce velmi úzké. Proto také vztah mezi stěžovatelkou a jejími společníky byl nastaven tím způsobem, že 99 % příjmů z elektrické energie tvoří nájemné (a tím také dochází ke splátkám investice výroby). Z popsanych skutkových okolností dle stěžovatelky vyplývá, že investici postupně hradí stěžovatelka, a z toho důvodu i přes chybný výklad žalované a krajského soudu, že investice má být učiněna ze strany výrobce, by měla stěžovatelka mít nárok na podporu.

[12] Stěžovatelka také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaná nepřekročila svou pravomoc při „posuzování možnosti přímého napojení vlastníků výroben [zřejmě

myšleno připojení zařízení k distribuční soustavě – pozn. NSS] *namísto prostřednictvím stěžovatelky*“. Stěžovatelka konkrétně namítá, že „[a]ni v části o nedůvodnosti námítky žalobce o překročení pravomoci žalovaného o posouzení možnosti napojení není rozhodnutí soudu prvního stupně správné. Pokud soud konstatuje, že se žalovaný touto skutečností zabývat mohl, protože žalovaný reagoval na námitku ve svém odvolání, není výklad soudu správný. Pokud bychom na názor soudu přistoupili, v tom případě měl žalovaný zkoumat vlastnickou strukturu a možnosti připojení pečlivěji.“ Stěžovatelka k tomu uvádí, že pokud se žalovaná nezabývala tím, zdali byly možné jiné způsoby „napojení“, dopustila se zásadní vady ve zjišťování skutkového stavu.

[13] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a trvá na správnosti svého postupu. Opakuje, že stěžovatelka jako provozovatel nenesla investiční náklady, a tudíž výpočet IRR je v jejím případě popřením ekonomického kritéria, protože se jí (jako nájemci) žádný projekt nemůže vyplatit nebo nevyplatit, neboť žádnou investici neprovedla. Žalovaná také dodává, že pro výpočet IRR je třeba vynaložení počátečních nákladů (ty stěžovatelka nenesla), a trvá na tom, že nájemné spadá do sféry běžných výdajů, tedy neinvestičních.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínky vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitek nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Nepřezkoumatelné je pak rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS; všechna judikatura tohoto je dostupná na www.nssoud.cz).

[17] Nejvyšší správní soud úvodem uvádí, že má jisté pochopení pro námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka přednesla v kasační stížnosti. Rozsudek krajského soudu se totiž pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti; jeho posuzovací část je ve značném nepoměru s jeho narativní částí a svoje odpovědi

pokračování

na žalobní námitky krajský soud formuloval velmi stručně. Stěžovatelka má pravdu v tom, že krajský soud výslovně neodpověděl na některé její dílčí žalobní argumenty – konkrétně námitky, dle nichž žalovaný dospěl chybně k závěru, že IRR nelze v jejím případě spočítat, a že v § 34a zákona o POZE není obsaženo, že se musí jednat o investici výrobce. Z napadeného rozsudku je však patrné vypořádání se s podstatou žalobních námitek, neboť z něj vyplývá, že krajský soud těmto námitkám nepřisvědčil, ztotožnil se s závěry žalované, a též (byť stručně) zdůvodnil, proč se s nimi ztotožnil. Nepřezkoumatelný rovněž není závěr krajského soudu ke stěžovatelkou namítanému porušení zásad správního řízení, byť je opět velice stručný.

[18] K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku lze uzavřít, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, neboť z něj lze vysledovat, jak krajský soud posoudil stěžejní otázku, na níž byla postavena žaloba - tedy zda žádost o stanovení individuálních podmínek podpory může podat stěžovatelka jako nájemce výrobní elektřiny, přičemž dospěl ve shodě se žalovanou k závěru, že tomu tak není. Není tudíž znemožněn věcný přezkum napadeného rozsudku a posouzení kasačních námitek Nejvyšším správním soudem.

[19] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[20] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval věcnými námitkami stěžovatelky.

[21] Jádrem sporu v nyní projednávané věci je, zda žádost o stanovení individuálních podmínek podpory může podat stěžovatelka jako nájemce výrobní elektřiny (zde *Solar Meclov*). Stěžovatelka setrvává na stanovisku, že to možné je, žalovaná ve shodě s krajským soudem zastává názor opačný.

[22] Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém nedávném rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 3 As 89/2024 - 58. V něm posuzoval po právní stránce prakticky totožnou věc, pouze s tím rozdílem, že v tehdejší věci stěžovatelkou byla žalovaná, neboť Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci již zmiňovaným rozsudkem č. j. 59 A 65/2023 – 41 vyhověl žalobě tehdejší žalobkyně, tedy subjektu, který (stejně jako nyní stěžovatelka) podal žádost o stanovení individuálních podmínek podpory pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (konkrétně energie ze slunečního záření), kterou měl pouze v nájmu. Na posledně uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci též poukázala stěžovatelka v kasační stížnosti.

[23] Rozsudkem č. j. 3 As 89/2024 - 58 Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalované zamítl; dospěl k závěru, že žádost o stanovení individuálních podmínek podpory může podat i nájemce výrobní elektřiny. Nejvyšší správní soud setrvává na závěrech uvedeného rozsudku, které dopadají i na nyní projednávanou věc. Z důvodu značné podobnosti mezi tehdy a nyní projednávanou věcí ze závěrů zmíněného rozsudku vychází také v nyní projednávané věci.

[24] Podle § 34a odst. 1 zákona o POZE *žádosti o stanovení individuálních podmínek podpory podle § 34 odst. 2 může výrobce pro případ, že hodnota vnitřního výnosového procenta*

investice do výroby elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobu elektřiny nedosáhne 6,3 %, požádat Inspekci rovněž o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hraří odvod. Podle odstavce 2 téhož ustanovení žádost o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hraří odvod, může podat i výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výroby elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobu elektřiny nedosáhne 6,3 %. Podle odstavce 3 Inspekce na základě žádosti výrobce podle odstavce 1 nebo 2 stanoví v MWh celkové množství elektřiny, za které se hraří odvod, vyrobené po 1. lednu 2022, tak, aby hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výroby elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobu elektřiny dosáhla 6,3 %. Způsob výpočtu množství elektřiny, za které se hraří odvod, stanoví prováděcí právní předpis. Prováděcím předpisem je vyhláška č. 72/2022 Sb.

[25] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že citované ustanovení ani vyhláška výslovně neomezují stanovení individuální podpory na osoby, které samy investiční náklady vynaložily, a důsledně hovoří o *investicích* [kohokoli] *do výroby elektřiny*. Investiční náklady, které jsou relevantní pro stanovení individuálních podmínek podpory, se tedy vztahují právě k této výrobně a nikoli k určité osobě, která je přímo vynaložila. Dále, pokud jsou splněny podmínky v hypotéze § 34a odst. 1, resp. 2 zákona o POZE, žalovaná musí individuální podmínky podpory stanovit ve výši, kterou zákon určuje (tj. tak, aby hodnota IRR dosáhla 6,3 %).

[26] V nyní projednávané věci žalovaná netvrdí, že by investiční náklady ve vztahu k výrobě *Solar Melcov* vůbec nebyly vynaloženy či že by nebyly vynaloženy ve stěžovatelskou uvedenou výši. Svoje stanovisko odvíjí pouze ze skutečnosti, že investiční náklady uplatňuje výrobce jako nájemce, tj. osoba odlišná od vlastníka *Solar Melcov*, která přímo investiční náklady nevynaložila. Znamená to, že žalovaná *de facto* rozšiřuje hypotézu § 34a zákona o POZE v rozporu s jeho gramatickým vyjádřením o další podmínku, totiž že žadatel musel sám přímo investiční náklady vynaložit. Uplatňuje tedy (a krajský soud nesprávně jejím závěrům přisvědčil) značně restriktivní výklad tohoto ustanovení ve vztahu k jeho osobní působnosti, který však není opodstatněný.

[27] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že přidání výše uvedené nové podmínky (jak učinil krajský soud a žalovaná) nad rámec zákona by ji fakticky vyloučilo z podpory a rovněž také veškeré další výrobce elektřiny, kteří výrobu užívají nikoli jako vlastníci ale na základě odvozeného právního titulu, jakým je právě i nájem (jak je tomu v nyní projednávané věci). Vznikl by tak neodůvodněný rozdíl, takže z vynaložených investičních nákladů a následného omezení odvodu s ohledem na stanovenou návratnost investice by měla prospěch jen určitá skupina výrobců, zatímco výrobci jiní (s odvozeným právním titulem užívání výroby) by tento prospěch získat nemohli. Není přitom rozhodné, v jak „blízkém“ vztahu je pronajímatel a nájemce výroby elektřiny, zda jde o propojené osoby či zda jsou členy téhož koncernu (§ 79 zákona o obchodních korporacích). V tomto ohledu není pro posouzení věci významná kasační argumentace stěžovatelky, proč vznikla stěžovatelka jako veřejná obchodní společnost se společníky Solar Březí s.r.o., Solar Mračnice s.r.o. a Solar Melcov s.r.o.

pokračování

[28] Takový postup postrádá racionalitu a konec konců by byl i v rozporu s principem rovnosti před zákonem a ústavně zaručenou svobodou podnikání (čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Podnikatelé totiž mohou v mezích zákona strukturovat svoje podnikání podle své svobodné úvahy, tedy i tak, že „oddělí“ vlastnictví výroby elektřiny ze sluneční energie od jejího provozu, který za úplatu na základě smlouvy svěří osobě jiné, která je držitelem příslušné licence na výrobu elektřiny podle energetického zákona (tak postupovala stěžovatelka, přičemž racionalitu svého postupu vysvětluje v kasační stížnosti; viz odst. [11] shora).

[29] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že jeho výše uvedený výklad je také v souladu s účelem zkoumané zákonné úpravy, který je přímo patrný též z textu zkoumaných ustanovení. Jejím účelem zjevně je umožnit, aby odvodu nepodléhala elektřina vyrobená (zde) ze sluneční energie, pokud by odvod odčerpával příjmy z prodeje vyrobené elektřiny v míře, která přesahuje zákonem stanovené IRR ve výši 6,3 %. Jinak řečeno, zákonodárce zamýšlel zachovat nezdaněnou určitou část příjmů z vyrobené elektřiny, která odpovídá stanovené návratnosti investice do výroby elektřiny. Kdo tyto náklady vynaložil je lhotejně.

[30] Ekonomicky je přitom v projednávané věci nesporné, že vlastník výroby, který investiční náklady přímo vynaložil, sanuje tyto náklady z nájemného, které mu platí stěžovatelka jako provozovatel Solar Meclov (která též byla žadatelem o stanovení individuálních podmínek podpory).

[31] *Obiter dictum* lze dodat, že pokud by žádost o stanovení individuálních podmínek podpory podal v nynější věci vlastník výroby, musela by žalovaná tuto žádost zamítnout, neboť ten není výrobcem elektřiny a nachází se tedy mimo osobní působnost § 34a zákona o POZE. Nenastává zde tedy situace, kdy by různé osoby mohly uplatnit daňové zvýhodnění dvakrát – taková situace by již byla v rozporu s účelem právní úpravy, nicméně ta v projednávané věci nenastala a nastat ani nemůže z výše uvedeného důvodu.

[32] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že nepřisvědčuje námitce stěžovatelky, dle níž krajský soud věc nesprávně posoudil, jestliže neshledal, že žalovaná překročila svou pravomoc, když se zabývala možností připojení jednotlivých vlastníků výroben do distribuční soustavy namísto prostřednictvím stěžovatelky (viz odst. [12] shora). Předně je třeba uvést, že uvedená kasační námitka je na hranici srozumitelnosti. Její podstatu, která souvisí s vysvětlením důvodů, proč má stěžovatelka výrobu elektřiny pouze v nájmu, je prakticky nemožné zjistit z kasační stížnosti samé a pro její pochopení je třeba také zjištění stěžovatelčiných argumentů v jejím odvolání a odpověď na ně v rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud pak přisvědčuje krajskému soudu, že žalovaná svou pravomoc nepřekročila, neboť se možností připojení výroben do distribuční soustavy zabývala k odvolací námitce stěžovatelky (vypořádání uvedené námítky žalovanou ovšem vychází z nesprávného závěru, tedy že žádost o stanovení individuálních podmínek podpory nemůže podat stěžovatelka jako nájemce výroby elektřiny). Nedůvodnost této kasační námítky ohledně překročení pravomoci žalovanou ovšem nic nemění na tom, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou (viz důvody v odst. [21] až [30] výše). Jak je již uvedeno v odstavci [27] výše, okolnosti a důvody, proč výrobu elektřiny provozuje

právě stěžovatelka na základě odvozeného právního titulu, nejsou pro posouzení jádra sporu rozhodné.

[33] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto jej zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však krajskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalované dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[34] Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaná tedy bude vycházet ze závěru, že žádost o stanovení individuálních podmínek podpory může podat stěžovatelka jako nájemce výrobní elektriny.

[35] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[36] Jelikož stěžovatelka dosáhla zrušení správního rozhodnutí, měla z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží jí tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalované.

[37] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Ta byla v řízení před krajským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z dvou úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal stěžovateli náhradu za repliku k vyjádření žalované k žalobě, neboť neshledal, že by se jednalo o účelně vynaložený výdaj (stěžovatelka v ní např. vytýká žalované, že ve svém vyjádření nereagovala na všechny její žalobní námitky, ačkoli je volbou žalované, jak své vyjádření bude formulovat a zda jej vůbec učiní). Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti), spolu s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 10 200 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty

pokračování

(§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2 142 Kč, tj. 21 % z částky 10 200 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[38] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky činí 20 342 Kč (3 000 Kč + 5 000 Kč + 10 200 Kč + 2 142 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné žalované povinnost zaplatit tuto částku úspěšné stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu